

NHỮNG LỜI DẠY CỦA ĐẠI SƯ LIÊN TRÌ

(Trích từ [Tinh Đô Vung Ngữ](#))

NIỆM PHẬT

Người đời hễ có chút lành lợi liền xem thường việc niệm Phật, cho đó là việc làm của hạng người ngu dốt. Họ chỉ thấy những người ngu dốt miệng niệm danh hiệu Phật mà tâm rong chơi ngàn dặm, nhưng chẳng biết những người ấy chỉ là đọc danh hiệu Phật chứ không phải niệm danh hiệu Phật. **Niệm là từ nơi tâm, tâm nghĩ nhớ không quên mới gọi là niệm.** Như những người học theo nhà Nho, mỗi niệm chỉ nhớ đến Khổng Tử thì cũng cách Ngài không xa. Hiện nay, mỗi niệm mỗi niệm họ nghĩ nhớ về Ngũ dục, không thấy đó là sai quấy mà trái lại còn cho niệm Phật là sai lầm. Ôi! Thật là đẽ cho một đời qua sông, sao bằng làm hạng nam nữ ngu dốt. Chỉ những người có trí tuệ chân thật mới làm được việc này.

DẠY NGƯỜI BỆNH

Người xưa có nói: “Bệnh là thuốc hay cho chúng sinh”. Thế thì, người trong khi bệnh nên phát sinh tâm đại hoan hỷ. Tất cả chỗ không vừa ý đừng khởi phiền não.

Người xưa còn nói: “Sống chết có số mạng”. Vậy nên, người trong khi bệnh nên phát sinh tâm đại giải thoát. Mặc cho sự sống chết, đừng sinh lòng sợ hãi.

Vả lại, quá khứ như huyễn, hiện tại như huyễn, vị lai như huyễn, tận lực buông bỏ, chỉ giữ chánh niệm mà thôi.

Trong khi bệnh, nhất định phải nhẫn nại, chịu đựng, đừng ôm ấp cái tâm mong mau hết bệnh. Đó là cách hay giúp mau hết bệnh.

ĐẠI HIẾU XUẤT THẾ GIAN

Đại hiếu của thế gian có ba, đạo hiếu xuất thế gian có một. Đạo hiếu của thế gian gồm: một là hầu hạ khiến cha mẹ vui lòng và dùng món ngon vật lạ để phụng dưỡng. Hai là đỗ đạt làm quan và có tước lộc làm vẻ vang cha mẹ. Ba là tu dưỡng đạo đức, gắng sức thực hành trở thành Thánh Hiền để cha mẹ được hiển vinh. Làm được ba điều này, thế gian gọi là người con hiếu thảo.

Đạo hiếu xuất thế gian là khuyên cha mẹ trai giới tu hành, nhất tâm niệm Phật, cầu nguyện vãng sinh, lìa hẳn bốn loài, ra khỏi sáu đường, hóa sinh hoa sen, thân cận Di Đà, được Bất thối chuyển. Người con biết đền đáp công ơn cha mẹ bằng cách này, đó gọi là sự báo hiếu to lớn xuất thế gian.

Xưa, lúc tôi mới nhập đạo, cha mẹ đã qua đời, tôi có làm bài văn Tự Đau Buồn Vì Bất Hiếu (Tự Thương Bất Hiếu Văn) để giải bày nỗi buồn thương ân hận. Nay, nhìn thấy trong hai chúng tại gia và xuất gia, có người được mừng về cha mẹ song toàn, thế là tôi lại càng thêm xót xa, lệ chảy đầm đìa. Xin cúi mình khuyên bảo mọi người nên hiếu thảo với cha mẹ!